

LINDA JANSMA, MARJA WEST
& SASKIA M.N. OUDSHOORN

WINTER NACHT

3 COSY THRILLERS

DE CRIME COMPAGNIE

Het was warm in het pension – verwarmingen stonden hoog en in de lounge brandde de openhaard. Hij hield ervan, dat het buiten dikke vlokken sneeuwde en de omgeving met een witte mantel bedekte, dat het flink vroom en ijzig koud was. En dat je dan binnenkwam in de warmte, je lichaam voelde ontdooien en alles tintelde, je neus, je wangen, je oren.

Veel mensen vonden hun weg naar het pension, niet alleen nu, met de feestdagen, maar ook in de zomer en zelfs daarbuiten. Het was dan ook een heel fijne plek om te vertoeven: midden in de bossen van Beieren, met rondom hoge bergen en voor de deur een groot meer, dat zich uitstreckte tot aan het naaldbos aan de andere kant. Op dit moment was het meer bevroren en werd er volop geschaatst door gasten – mannen, vrouwen, kinderen.

Het pension zelf was een typisch Duits huis, met een rood pannendak met wolfseind, kleine ramen met luiken en een later aangebrachte brede veranda met overkapping rondom het hele huis. Het straalde allemaal huiselijkheid uit, vooral nu de kerst naderde en het hele pension versierd was. In de kleine, knusse hal stond een kleurig versierde kerstboom; honderden minuscule lampjes schitterden tussen de ballen en slingers door. Langs de trap naar boven was een guirlande bevestigd, opgesierd met rode strikken en groen met rood geblokte linten. Papieren kerstklokken waren her en der opgehangen en op de achtergrond klonk zachte kerstmuziek. Niet overdreven, slechts heel subtiel. Het deed hem iets, en voor een kort ogenblik nam hij alles in zich op.

Eigenlijk was het een wonder dat het kleine pension nog bestond. Comfort en luxe, dat was waar men tegenwoordig voor ging. En dat vond je hier feitelijk niet. Vrijwel alle mensen die een kamer in het pension boekten, kwamen hoofdzakelijk vanwege de ligging en voor de talloze gelegenheidsarrangementen die het aanbood – zoals rond deze tijd de schaatswedstrijden, in de zomer zeillessen, Halloween-dagen, puzzeltochten, cursussen vogels herkennen, te veel om op te noemen. En alhoewel sommige mensen het belachelijk vonden, de arrangementen zaten altijd nokvol geboekt. Net als op dit moment, een week voor de kerst.

Hij keek de gezellige hal rond, naar de gasten die in- en uitliepen, het personeel dat de drukte bijna niet aankon. Een van de aanwezigen hier zou het pension niet levend verlaten. Sterker nog: die zou kerstavond niet eens halen. En alleen hij wist wie dat was.

1

Tamar opende het raam en snoof de koele ochtendlucht op. Het was nog vroeg en in de verte kleurde de hemel rood door de opkomende zon. Haar blik ging naar de besneeuwde bergen aan de overkant van het grote meer, waarop de bomen omgeven waren door flarden laaghangende mist. Tevreden stelde ze vast dat het wederom had gesneeuwd afgelopen nacht.

‘Kan dat raam dicht?’ klonk het achter haar.

Lachend draaide ze zich om en zag dat Auke, haar vriend, verder onder het donzen dekbed was weggekropen.

‘Ik dacht dat jij juist van kou hield?’ zei ze.

‘Niet als ik in bed lig,’ kwam zijn gesmoorde antwoord.

Tamar sloeg haar armen over elkaar. ‘Ik zou maar opstaan als je nog wilt trainen,’ zei ze.

‘Ik kom er pas uit als je dat raam hebt dichtgedaan,’ mompelde Auke. ‘Het vriest dat het kraakt buiten; het is ijskoud.’

‘Het heeft gesneeuwd vannacht,’ merkte Tamar op.

Deze keer kwam Auke direct overeind. ‘Wat?’ riep hij.

Het dekbed gleed van hem af en ze zag zijn gespierde torso, de lichtgebruinde huid van zijn strakke buik. Auke sliep altijd alleen in zijn boxershorts en dat beviel haar wel, eigenlijk. ‘Yep,’ zei ze. ‘Er is zéker tien centimeter bijgekomen.’

‘Nee hè!’ gromde Auke. Hij stond meteen naast het bed en liep naar het raam. ‘Dat is zo slecht voor het ijs!’

‘De wedstrijd is pas over een week,’ zei ze. ‘Ze zullen er heus wel voor zorgen dat het ijs sneeuwvrij is.’

‘Je begrijpt het niet,’ wierp hij tegen, zijn blik nog steeds op de witte buitenwereld gericht. ‘Het ijs wordt er bobbelig van. Dat schaatst voor geen meter!’

Ze liep naar hem toe en legde haar kin op zijn schouder. ‘Je schaatst sowieso meer dan een meter,’ zei ze poeslief. ‘En je bent niet de enige; alle deelnemers moeten over hetzelfde ijs.’

Auke mompelde wat en liep weg bij het raam. Ze begreep het wel. Auke was, als geboren Fries, een fanatiek natuurijschaatser en elk jaar kwam hij hier naar Königswinkel in Zuid-Duitsland voor de wedstrijd, die onderdeel was van een speciaal arrangement dat geboekt kon worden bij De Zwaluwhoeve, het Nederlandse pension waar ze verbleven. In de beginjaren, zo’n vijftienvintig jaar geleden, was het kleinschalig geweest, maar inmiddels was het uitgegroeid tot een enorm evenement, waarbij er diverse afstanden werden gereden op het enorme meer dat vlak voor het pension lag. Zo waren er wedstrijden voor kinderen, voor senioren en vooral voor de fanatiekelingen – duizend meter, vijfduizend meter en voor de diehards vijftienvintig kilometer. Aan die laatste deed Auke mee, al een aantal jaren.

Het evenement genereerde een grote groep deelnemers, van wie er een flink aantal werd ondergebracht in een van de hotels in de stad, hemelsbreed zo’n drie kilometer verderop. De Zwaluwhoeve zelf was een klein familiebedrijf, ooit begonnen door Vera Timmermans die, nadat ze getrouwd was met de Duitser Johann Schulz, het oude huis aan het grote meer de Forggensee omgetoverd had tot een prachtig pension. Het telde vier kamers op de begane grond en zes op de verdieping, waar zij en Auke er een van in gebruik hadden. Niet vreselijk groot dus, maar dat was ook nooit de bedoeling geweest. Tamar was hier dit jaar voor de tweede keer en had een goede vriendin gevonden in de kleindochter van Vera, Heleen, die tegenwoordig het pension runde, samen met haar man Scott, een Engelsman met gouden handen voor wie geen klusje te moeilijk was.

Tamar staarde naar buiten, naar het grote meer dat zich vlak voor het pension uitstreekte, ingeklemd tussen hoge bergen en omringd door naaldbossen waar op het juiste tijdstip zwijnen, reeën, konijnen en eekhoorns en soms zelfs wolven voor je voeten wegschoten. Maar in deze tijd van het jaar zag je ze niet. Logisch ook, in de winter kwam de temperatuur hier geen dag boven het vriespunt en 's nachts vroom het steevast een graad of vijftien.

Haar blik werd getrokken door twee mannen die ploeterend door de sneeuw naar een klein houten chalet aan de rand van het meer liepen. Ze zag dat een van hen haar kant op keek. Was dat nou Scott? Aarzelend zwaaide ze naar hem. De man stak zijn hand op en ploegde verder, achter de andere man aan.

‘Er zijn zeker problemen bij het kraampje,’ zei ze zonder om te kijken.

‘Wat?’ hoorde ze Aukes stem achter zich.

Ze draaide zich bij het raam weg en zag hem op het bed zitten, terwijl hij zijn benen door de pijpen van zijn spijkerbroek wrong. ‘Volgens mij zag ik Scott naar het kraampje lopen. Zoude er problemen zijn? Het gaat nooit zo vroeg open.’

‘Geen flauw idee,’ zei Auke. Hij boog zich voorover, trok zijn sneakers aan en strikte zijn veters. ‘Gisteren was alles in orde volgens mij. Hoe dan ook, het is niet ons probleem.’

Tamar reageerde er niet op. Ze waren hier nu twee dagen en eerlijk gezegd begon ze zich een beetje te ergeren aan zijn stuurse gedrag. Niet dat dat voor het eerst was. In stressvolle situaties kon Auke zich helemaal verbergen achter een masker van onwelwillendheid. En oké, de schaatswedstrijd was belangrijk voor hem, bracht de nodige spanning bij hem teweeg, maar ze gaf hem toch alle ruimte om daarmee bezig te zijn? Ze liep hem niet voor de voeten, liet hem zijn gang gaan en steunde hem zo veel ze kon. Dat hij tot nu toe nooit gewonnen had, kon hij haar niet aanrekenen. Ze vroeg zich af of hij ook zo op zijn werk was als er eens iets cruciaals gebeurde. Auke werkte als hoofd technische dienst in

een woonzorginstelling en soms kon het er daar best hectisch aan toe gaan – zoals laatst, toen alle verwarmingen uitvielen. Was hij toen ook zo boers geweest? Vast niet. Alle bewoners en ook het andere personeel daar hadden hem hoog zitten – ze vonden hem een lieve, vriendelijke man voor wie niets te veel was.

Tamar zuchtte. Ze moest erdoorheen. Over een week waren ze thuis en zou ze haar eigen, warme knuffelbeer terughebben. Tot die tijd moest ze zich maar niet te veel aantrekken van zijn bokkige gedrag. De natuur in de omgeving was prachtig; ze ging lekker wandelen.

Anderhalf uur later hadden ze ontbeten en was Auke vertrokken om te trainen voor de wedstrijd. Tamar had een dikke Noorse trui aangetrokken en liep de trap af. Auke zou ze de rest van de ochtend niet meer zien, dat wist ze, en zij zou van de gelegenheid gebruikmaken om een flink blokje om te lopen. Heerlijk door de sneeuw banjeren, daar kon je haar voor wakker maken. En ondertussen kon ze nadenken over haar job. Ze werkte als artdirector bij een groot reclamebureau en vlak voordat Auke en zij op vakantie gingen had haar chef aangegeven dat er een promotie zat aan te komen. Het ging tussen haar en een collega. Natuurlijk was ze vereerd geweest, maar toch twijfelde ze. Die promotie betekende ook dat ze nóg meer tijd op haar werk zou zitten en eigenlijk wilde ze dat niet. Ze was niet zo'n carrièretijger dat ze alsmaar hogerop wilde. Oké, wat salaris betrof zou ze er ook flink op vooruitgaan, maar voor haar gevoel woog dat niet op tegen de tijd die ze ervoor zou moeten inleveren. Tijd die ze ook met Auke kon doorbrengen. Lekker knus en huiselijk, samen op de bank met een grote schaal chips, een wijntje en een fijne film op Netflix. Als hij tenminste niet wilde schaatsen.

‘Ga je een eind wandelen?’ hoorde ze iemand vragen.

Ze keek om en zag Heleen, de eigenares van het pension, uit het kantoortje komen dat via de receptie te bereiken was.

Heleen was een mooie vrouw, vond Tamar. Slank, halflang blond haar, mooi gevormd gezicht en felblauwe ogen. Daar stak zij zelf maar armzalig bij af met haar donkere krullen die vaak pluisden, groene ogen en altijd rode appelwangen. Tel daarbij op dat ze zéker drie maatjes meer had dan Heleen en het was duidelijk dat ze nogal in haar schaduw stond.

‘Ja, Auke is aan het trainen,’ antwoordde ze.

Heleen glimlachte. ‘Hij neemt het allemaal erg serieus, hè?’

‘Nogal ja,’ gaf Tamar toe. ‘Ik laat hem maar, anders heb ik het weer gedaan.’

‘Mannen,’ riep Heleen lachend. ‘Ze komen echt van Mars, ik zweer het je!’

‘En jullie van Venus, zeker,’ klonk een mannenstem. Het was Scott, Heleens echtgenoot. Sinds hij uit Engeland weg was had hij de Nederlandse taal goed onder de knie gekregen, maar had hij nog steeds een licht accent. Hij had een gereedschapskist vast en grijnsde breeduit.

‘Als je het echt wilt weten,’ reageerde Heleen, ‘ja. Vrouwen zijn veel verfijnder, weten wat ze willen en leggen de schuld niet bij alles en iedereen behalve henzelf, als er iets niet goed verloopt.’

‘Je hebt het over al die andere vrouwen, *right?*’ Scott trok een la onder de receptie open en haalde er een sleutelbos uit. ‘Want je geeft altijd mij de schuld als je iets niet kunt vinden.’

Heleen snoof. ‘Futiliteiten,’ verklaarde ze.

‘Tuurlijk,’ zei hij. Hij kwam achter de receptie vandaan en zoende Heleen in haar nek. ‘Ik ga de kraam op orde maken,’ vervolgde hij. ‘De elektriciteit is eruit geknald.’

‘Dan is het maar goed dat je dat vanmorgen al opmerkte,’ zei Tamar. ‘Stel je voor dat je het pas ontdekt als je de boel opent.’

Scott staarde haar aan. ‘Vanmorgen?’ herhaalde hij.

‘Ja, ik zag je naar de kraam lopen, met een andere man. Dat was jij toch?’

‘Ik heb de hele ochtend in de keuken gestaan,’ zei hij. ‘Om voor het ontbijt te zorgen en ook om een flinke pan erwtensoep te maken. We moeten toch iets warmes te verkopen hebben in de koeken-zopietent, right?’

Verrast staarde Tamar hem aan. ‘Maar je zwaaide naar me.’

‘Dat moet echt iemand anders geweest zijn.’

Tamar zweeg. Ze moest zich vergist hebben. Het was natuurlijk nog niet helemaal licht geweest – de twee mannen niet meer dan een silhouet in flarden laaghangende mist die vanaf het water kwamen drijven. Maar toch dacht ze echt dat ze in een van hen Scott had herkend.

Ze voelde Scotts hand op haar schouder. ‘Kom straks een bak snert bij me halen,’ zei hij. ‘Die elektriciteit heb ik in no time aan de praat.’

De deur viel achter hem dicht en Heleen keek op haar horloge. ‘Waar blijft Suus nou? Ze had allang achter de receptie moeten zitten. En ik moet nodig aan de slag; de meeste gasten zullen inmiddels ontbeten hebben, denk ik zo.’

‘Zal ik hier even blijven tot ze er is?’ vroeg Tamar in een opwelling. Hoe moeilijk kon het zijn om gasten te woord te staan en de telefoon op te nemen?

Heleen aarzelde. ‘Ik weet niet hoelang het duurt,’ zei ze. ‘Stel dat er iemand belt voor een boeking?’

‘Dan maak ik een notitie dat Suus terugbelt,’ zei Tamar. En toen Heleen niet meteen ja zei: ‘Ga nou maar. Ik red me wel en zal Zwaluwhoeve echt niet te schande maken.’

Heleen schoot in de lach. ‘Nou oké dan,’ zei ze. ‘Maar als Suus er met een kwartiertje niet is, moet je me waarschuwen.’ En met een zacht: ‘Dat mens is ook altijd te laat,’ liep ze haastig in de richting van de keuken.

Even bleef Tamar onwennig staan. In de eetzaal hoorde ze zach-

te stemmen, vanuit de gang naar de kamers klonk het geluid van een stofzuiger. Uit niets bleek dat Suus in aantocht was en dus ging ze maar achter de balie zitten. Haar blik ging de hal door en een warm gevoel overspoelde haar. Het zag er allemaal ook zó gezellig uit. Lampjes en klokken, slingers, kerstversieringen in rood, groen en goud. Zo echt Engels. Ze vermoedde dat Scott er voor een groot deel de hand in had en dat vond ze ook logisch. Voor haar was Engeland nog altijd het land bij uitstek als het op kerst aankwam.

Haar ogen bleven rusten op de telefoon die vlak voor haar stond. Het was een soort huiscentrale. Tamar dacht dat die dingen allang uit de mode waren in deze tijd met mobieltjes. Ze bedacht ineens dat zo'n centrale misschien nodig was omdat alle kamers hier telefoon hadden. Je kon rechtstreeks...

‘Pardon, juffrouw?’

Met een ruk keek ze op. Aan de andere kant van de receptie stond een man. Hij was verbazingwekkend knap – lang en statig, gitzwart haar, donkere ogen, aristocratische trekken – en Tamar kon er niets aan doen dat ze hem aanstaarde.

‘Ik wilde even melden dat het raam van mijn kamer niet sluit,’ zei hij. Zijn stem was zacht en warm.

‘Eh...’ was het enige wat Tamar kon uitbrengen.

‘Het was vannacht opengewaaid en u begrijpt dat het verschrikkelijk koud was toen ik wakker werd,’ ging de man verder.

Tamar knikte. Ze kende hem ergens van, dat wist ze zeker. Maar waarvan? ‘Ik, eh... zit hier normaal niet,’ begon ze, ‘maar ik zal het noteren voor als Suus terug is. Zij weet wel wat er moet gebeuren.’

De man glimlachte. ‘Dat kan ik u ook vertellen,’ zei hij. ‘Het raam moet gerepareerd worden.’

‘Ja... jaja... natuurlijk,’ hakkelde Tamar. ‘Maar ik, eh...’

‘U zit hier normaal niet,’ vulde de man aan met haar eigen woorden. ‘Dat zei u al.’

‘Ik zal, eh...’ Tamar graaide naar een stuk papier en een pen en keek naar hem op. ‘Wat is uw kamernummer, meneer... eh...’

‘Van Soest. Han van Soest. En mijn kamernummer is acht.’

Han van Soest?

Dé Han van Soest?

Ze staaarde hem nogmaals aan.

‘Moet u dat niet opschrijven?’ klonk het.

‘Ja... jaja... natuurlijk,’ zei ze opnieuw. Ze krabbelde de naam en het kamernummer op het stuk papier en keek weer op. ‘Ik heb het, eh... genoteerd.’

‘Fijn. Dank u.’ Hij draaide zich weg van de receptie en liep naar de deur. Daar keek hij nog even over zijn schouder en wierp haar een geamuseerde blik toe voordat hij naar buiten verdween.